

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk

w sprawie z wniosku M. D.

na skutek zażalenia na postanowienie Sądu Najwyższego Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych z 15 lipca 2025 r. w sprawie o sygn. I NSW 10677/25,

w przedmiocie wniosku o zbadanie spełnienia przez sędziego Sądu Najwyższego A.R. wymogów niezawisłości i bezstronności w sprawie I NZ 68/25

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 24 lutego 2026 r.,

odrzuca wniosek.

UZASADNIENIE

W dniu 9 grudnia 2025 r. wpłynął do Sądu Najwyższego wniosek M.D. (dalej: „Wnioskodawca”) o zbadanie spełnienia wymogów niezawisłości i bezstronności Sędziego Sądu Najwyższego A. R..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W świetle art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych, a w sprawach własności intelektualnej także przez rzeczników patentowych; obejmuje ono również czynności procesowe związane z postępowaniem

przed Sądem Najwyższym, podejmowane przed sądem niższej instancji. Przymus adwokacko - radcowski w postępowaniu przed Sądem Najwyższym ma na celu dochowanie w tym postępowaniu staranności, jakiej można wymagać od profesjonalisty (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 17 kwietnia 2019 r., V CZ 15/19, z 11 września 2025 r., III CZ 113/25). Przymus, o którym mowa odnosi się do każdego postępowania przed Sądem Najwyższym, w tym także postępowania wszczętego wnioskiem z art. 29 § 5 i n. ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r. poz. 622 z późn. zm.; dalej: „ustawa o Sądzie Najwyższym”). Wyłącza on zdolność strony do podejmowania czynności procesowych osobiście. Oznacza to, że czynności samej strony lub pełnomocnika niebędącego adwokatem lub radcą prawnym albo rzecznikiem patentowym są bezskuteczne. Wniosek o zbadanie spełnienia wymogów niezawisłości i bezstronności podpisany przez stronę niemającą zdolności postulacyjnej przed Sądem Najwyższym jest dotknięty brakiem formalnym nieusuwalnym, skutkującym odrzuceniem środka odwoławczego jako niedopuszczalnego, bez wzywania do uzupełniania tego braku i bez możliwości jego usunięcia przez pełnomocnika, o czym stanowi art. 29 § 10 ustawy o Sądzie Najwyższym. Na marginesie zauważyć też należy, że wniosek wniesiony w niniejszej sprawie nie spełnia też wymogów formalnych dotyczących jego podstaw. Jak wynika z art. 29 § 5 ustawy o Sądzie Najwyższym dopuszczalne jest badanie spełnienia przez sędziego Sądu Najwyższego lub sędziego delegowanego do pełnienia czynności sędziowskich w Sądzie Najwyższym wymogów niezawisłości i bezstronności z uwzględnieniem okoliczności towarzyszących jego powołaniu i jego postępowania po powołaniu, na wniosek uprawnionego, o którym mowa w § 7, jeżeli w okolicznościach danej sprawy może to doprowadzić do naruszenia standardu niezawisłości lub bezstronności, mającego wpływ na wynik sprawy z uwzględnieniem okoliczności dotyczących uprawnionego oraz charakteru sprawy. Użycie spójnika „i” w treści przepisu jednoznacznie wskazuje, że wniosek musi wskazywać zarówno na okoliczności towarzyszące powołaniu danego sędziego, jak i na okoliczności dotyczące jego postępowania po powołaniu. Tymczasem wnioskodawca jednoznacznie

stwierdził, że okoliczności powołania Sędziego Sądu Najwyższego A. R. nie stanowią „osi” wniosku.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 87¹ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji postanowienia.

[a.ł.]